

[Arne Melchior]

Jeg forstod dog ikke visdommen i, at forsvarsministeren sagde, at man bl.a. på grund af det, jeg havde sagt om udsigterne for trygheden og stabiliteten i Europa i de kommende år, ville holde samme styrkemål i 1989, 1990 og 1991 som i 1988. Det er altså kun et halvt år siden, at forsvarsministeren og jeg – vel sammen med mange andre – var enige om, at styrkemålene i 1988 var for små. Jeg kan altså ikke se den gode ræson i, at man også vil holde for små styrkemål i 1989, 1990 og 1991, fordi man har gjort det i 1988.

At vi skal have mere for pengene? Ja, naturligvis – det skal man jo i alle tjenester, både private og offentlige, men det står uimodsagt, at vort værns samlede kraft, vor mulighed for indsats i dag er væsentlig lavere, end den var for en række år siden, uden at den internationale situation berettiger dette.

Endelig vil jeg blot sige, at dette med tilslutning fra CD til en lavere soldaterløn var meget elegant drejet. Jeg må nok bede ministeren være lidt i tvivl om, hvorvidt han har den, for så langt er vi bestemt ikke. Vi er, som jeg før sagde, meget skeptiske af en lang række grunde. Jeg skal ved lejlighed, når det foreligger, have svar på, hvor mange nye mand man overhovedet kan indkalde for de penge. Bliver der kun en tredjedel tilbage af det, som måske i øjeblikket har foresvævet nogle, må det vel også betyde noget for forsvarsministerens egen bedømmelse.

Forsvarsministeren nævnte, at V & K i 1976 gjorde anmærkning på aktstykket om, at en forhøjelse af soldaterlønnen ville forudsætte, at forsaret fik tilført penge dertil. Hvis jeg er rigtigt underrettet, fik forsaret også tilført penge dertil, og så er det altså sin sag at lure nutidens værnepligtige ved at tage de penge igen til udmærkede formål, nemlig anskaffelse af materiel. Dette, at man ikke er villig til at yde de midler, som skal til for at indkalde flere, betyder altså, at det skal tages fra de værnepligtige, hvilket, som jeg også før sagde, kan angribe motivationen i en sådan grad, at det vil gøre arbejdet for befalingsmændene yderst vanskeligt, og det vil også have noget med forsvarrets kampkraft at gøre.

Pelle Voigt (SF):

Hvad angår det omdiskuterede spørgsmål om importen af whisky, sokker og personbiler, skal

jeg gerne tilstille ministeren de spørgsmål, som er stillet af min kollega hr. Jens Thoft herinde, og de svar, som regeringen har givet i samme anledning. Det skulle ikke være særlig vanskeligt.

Men jeg synes nok, der var grund til at hæfte sig ved hele den side, som ministeren let og elegant gik udenom, nemlig spørgsmålet om indholdet i dette oplæg. Fru Connie Hedegaard talte også meget om betydningen af indhold og ikke penge, og det, der er vanskeligheden, er, at hele dette oplæg bygger på en fastholdelse af den struktur, vi har kendt indtil nu, og det gælder også, når vi taler om rationaliseringer, så vidt jeg kan se.

Det virker, som om spørgsmålet om, hvilke kaserner der skal nedlægges, som sædvanlig vil blive afgjort rent lokalpolitisk. Forsvarsministeren har ikke forholdt sig til spørgsmålet om de værnepligtige og deres anvendelse og dermed ikke til det spørgsmål, jeg stillede heroppefra, nemlig hvordan man kan tillade sig at indkalde over 1.000 værnepligtige om året til gavntjeneste uden at give dem nogen uddannelse – og så blot kaste dem ud af systemet.

Vi er glade for, at man nu er kommet så langt fra regeringens side, at man har forstået, at SF havde ret, da vi i sin tid udtalte os imod det forhastede forslag om at udvide tjenestetiden en række steder, differentiere, sådan som man gjorde dengang, fordi der ikke var nogen saglig baggrund for den beslutning.

At ministeren nu taler om spildtid i værnepligtsuddannelsen, synes jeg også er et kæmpefremskridt, som jeg gerne vil kvittere for. Ministerens forgænger gjorde alt for at forhindre, at indsamlede oplysninger om spildtidsproblemerne kom frem.

Hvor hurtigt det vil gå med diskussionen om nedtrapping af Holmen, må vi jo vente at se; særlig imponerende virker det ikke. Jeg kan ikke se noget nyt i dette oplæg – spørgsmål, som ikke har været diskuteret i de sidste tyve år. Men jeg synes, det vækker undren, når man dels ser på anvendelsen af værnepligtige i søværnet og flyvevåbnet – altså at man indkalder folk til ren beskæftigelsesterapi, til gavntjeneste for officerer osv. – dels ser på, hvad det er for en type rationaliseringsforslag, man arbejder med i forhold til søværnet.

Må jeg stille spørgsmålet: Hvad i himlens navn skal Danmark med to flådestationer? Det